

(Üzenet azoknak, akik nem örülnek ennek)

Szombat reggel, a MIÉP XV. Országos Gyűlésének helyszíne előtt szomorú volt látni azt a 20-30 fős csoportot - benne egykoron élenjáró MIÉP-eseket is -, amely demonstratív jelenlétével, beszólásaival, transzparensseivel és zajongásával próbálta elérni, hogy az immár 15 éves MIÉP újabb két évre ne alapító elnökét, Csurka Istvánt bízza meg a párt irányításával, hanem valakit közülük. Hogy milyen társadalmi, műveltségi, politikai, egzisztenciális vagy karriermotívumok eredőjeként születnek meg Magyarországon az efféle- (egyáltalán nem MIÉP-specifikus, szinte minden párt életében kimutatható) - mérhetetlenül lehangoló, tömeges árulások, jelen cikk kereteinél jóval bővebb elemzést igénylő téma. Én most csak egy szempontra utalnék, arra, amely felöltött bennem, miközben néztem a Júdások önérzetes különítményét - (a tömegkultúra századában már Júdás sem individuum, hanem maszsa) -, hallgattam személyemre szabott sértegetéseiket, és próbáltam elképzelni, ugyan mi lehet az a tényleges vagy virtuális 30 ezüst, amire ácsingóznak, ami mozgatja őket.

Mehetünk vissza bármilyen messzire a történelemben, azt látjuk, hogy a mindenkori vezetőnek, királynak, császárnak, pápának, vezérnek, elnöknek - tituláljuk, ahogy akarjuk - kell hogy legyen legitimitása. Régi korokban a legnyilvánvalóbb legi-timitást a vérvonal jelentette: ha a királyné a királynak szül egy fiút, az a fiú hercegnek neveztetik, és épeszű ember számára kétségbe nem vonhatóan ő a trón legitim várományosa. Aztán olyan is volt, amikor forradalom vagy katonai győzelem adott legitimitást a győztesnek - Robespierre, majd az őt legyőző Napoleon, vagy még később Horthy vagy Sztalin jó példák erre -, aki vagy tudott kezdeni megszerzett legitimitásával valamit vagy nem. Ha már Sztalin szóba jött, utalnék rá, hogy bár azt csinálhatott kedvére, amit akart, mégis bölcsen gondot fordított az újonnan megszerzett provinciák kormányzóinak kinevezésénél bizonyos legitimitások meglétére: az 1945-ben Moszkvából hazaküldött Rákosi pajtás a maga 1919-es előéletével, a Horthy-rendszerben végigcsinált híres perével, a hosszú börtönökkel, majd azzal, hogy kiadták őt a nemzeti zászlóért cserébe, vitathatatlan legitimitással rendelkezett ahhoz, hogy a szerveződő kommunista párt vezetője lehessen. Ugyanez a folyamat a rendszerváltozás kezdetén is végbement: az újraszerveződő történelmi pártok (FKGP, KDNP, szociáldemokraták stb.) szervezői felkeresték a még életben lévő, öregebbnél öregebb egykori elődeiket, hogy rávegyék őket a pártba való belépésre, miáltal pusztán jelenlétük legitimmé tette a frissen bejegyzett mozgalmat.

A MIÉP-et kitaláló, létrehozó, bejegyeztető, felerősítő, majd a hatalmas politikai ellenszél dacára parlamenti párttá emelő Csurka István legitimitását kisebbrészt a pártalapítás aktusa adja, nagyjából Csurka szelleme, az igazságai, a felismerései. A MIÉP XV. Országos Gyűlésének bizalmát nem egy 74 éves, íróból lett politikus nyerte el, hanem azok a kortalanul aktuális kérdések és a rájuk adott válaszok, amiket Csurka István az 1985-ös monori találkozótól - tekintsük ezt a dátumot politikai pályafutása kezdetének - egyfolytában, következetesen, intranzigens bátorsággal képvisel. Nem valaki nyert most elnökséget a MIÉP-ben, hanem valami: az a megvesztegethetetlen, alku nem ismerő, csak a nemzet érdekeit szem előtt tartó morál, amelyet Csurka honosított meg a rendszerváltozást követő két évtized magyar politikai zűrzavarában. Nyugodtan mondhatom, hogy győzött a józan ész, mert nem férhet hozzá kétség, hogy ez idő tájt egyedül és csakis Csurka István tekinthető a MIÉP legitim vezetőjének. Komoly ember egy percig is el tudja hanyagolni azt a kérdést, hogy a boncteremben nyilván otthonosan mozgó dr. Bükkfalvy Beatrixnak és az amúgy kiválóan sakkozó Zsinka Lászlónak - (a többi aspiránst most nem is említem név szerint, hogy ne menjünk át kabaréba) - ugyan már mi adna legitimitást ahhoz, hogy a MIÉP elnöki székébe ülhessen, hogy ő szabhasson irányt,

hogy őt kövessék a nemzeti radikalizmus megmaradt hívei, Csurka politikai neveltjei? Ugyanis maga a tény, hogy szeretné mindezt, nem elég a legitimitáshoz.

Csak hogy a fentiekén kívül is van még valami, ami Csurkának, az író-politikusnak különleges történelmi jogosítványt ad. A XIX. század francia irodalmának alig-alig emlegetett, pedig sziporkázó szellemiségű írója, Balzac és Stendhal kortársa, a rendkívül művelt Lamennais, miután végigtekintette hazája zaklatott századainak történetét, figyelemre méltó észrevételt tett a "kialvó nemzetek utolsó menedékéről", arról az állapotról, amikor már a hivatásos politika csődöt mondott, és átveszi az irányítást a lángész: "A körülmények úgyszólván fellebbentik a fátyolt a lángész királyságáról, kialvó nemzetek utolsó menedékéről. A nagy írók ezek a királyok, akiket nem neveznek királyoknak, de akik valóban uralkodnak jellemük erejével és gondolataik nagyságával: választottjai az eseményeknek, amelyeket irányítaniok kell. Oseik és utódaik nincsenek, egyedül valók a maguk fájában, s ha küldetésük betöltötték, eltűnnek, paran-csaikat a jövőre hagyván, mely hűségesen fogja teljesíteni azokat." (Emlékeztetnék rá, hogy jó száz évvel később Illyés Gyula is hasonló következtetésekre jutott a ma-gyar viszonyok tanulmányozása közben.)

Az európai történelem arculatával csak nagy vonalakban is tisztában lévő jobboldali embernek tehát kifejezetten örülnie kellene a megvalósult ideál, Lamennais és Illyés realitássá lett álma miatt: a MIÉP-ben a szellem a király, nem az érdek és nem a mutyizás. Mondom tehát, örülnie kellene, és nem tüntetni ellene, ugyanis - tetszik ez vagy nem tetszik bizonyos orvosoknak és bizonyos tehetséges sakkozókna: a MIÉP-ben minden úgy van jól, ahogy van. Nem kérünk a tanácsaiból.